

Arrest

nr. 78 306 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, heeft een relatie met de Belgische M.V.D.

Op 22 augustus 2009 doet de lokale politie van Antwerpen een vaststelling van verblijf voor aangifte van wettelijke samenwoning. Er wordt vastgesteld dat verzoekster en M.V.D. op een adres in Antwerpen verblijven.

Op 1 oktober 2009 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand) een aanvraag in voor een visum lang verblijf. Deze aanvraag wordt afgewezen.

De aanvragen van verzoekster voor een visum kort verblijf, type C, worden wel ingewilligd.

Op 26 november 2010 dient verzoekster opnieuw bij de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand) een aanvraag in voor een visum lang verblijf.

Op 21 januari 2011 wordt aan verzoekster een visum kort verblijf, type C toegestaan.

Op 28 januari 2011 komt verzoekster België binnen, haar visum is geldig tot 8 mei 2011.

Op 3 februari 2011 doen verzoekster en haar partner bij de gemeente melding van het feit dat zij wettelijk wensen samen te wonen.

Op 25 februari 2011 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 9 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 6 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.06.2011 werd ingediend door:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): T.

Nationaliteit: Thaise

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08.07.2011.

De Belgische onderdaan heeft immers niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, al. 2.

Uit de voorgelegde inkomsten blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan het minimum vereiste bedrag van het voormelde artikel 40ter, al. 2.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...).”

2 Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van het recht van verdediging. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Sinds de wetwijziging waarbij de mogelijkheid om repliekmemorie in te dienen na inzage van het administratief dossier werd afgeschaft, dient elke verzoekende partij al haar argumenten in het inleidend verzoekschrift te vermelden.

Dit wil zeggen dat zij in de mogelijkheid moet zijn om over alle elementen van het dossier te beschikken om met kennis van zaken het beroep te kunnen indienen.

Dat verzoekster op 23.12.2011 aan gedaagde liet weten een kopie en inzage te willen bekomen van het dossier. Dat dit verzoek per aangetekende brief geschiedde aan gedaagde met de correcte vermelding van dossiergegevens.

Heden heeft verzoekster nog steeds geen antwoord ontvangen van gedaagde. Dat zij wel inzage kreeg van het dossier bij de Stad Antwerpen.

Dat zij derhalve niet met kennis van zaken beroep kan indienen tegen de beslissing en haar rechten van verdediging geschonden zijn. Immers verzoekster meent wel de juiste stukken en toelichting te hebben neergelegd in het dossier.

Dat deze vaststelling enkel en alleen kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Door geen inzage te verlenen in het dossier kan verzoekster onmogelijk een correct beroep indienen.

Voorts stelt verzoekster vast uit het dossier van de Stad Antwerpen dat verzoeksters partner duidelijk heeft aangegeven dat hij renteniert en huurgelden ontvangt van de diverse eigendommen waarvan hij eigenaar is. Dat de bestreden beslissing wat dit punt betreft, zwijgt en niet eens vermeldt dat er sprake is van inkomen uit eigendom, laat staan dat zulks niet bewezen zou zijn.

In combinatie met de belastingbrief die een KI vermeld van meer dan 5000 euro had gedaagde kunnen weten dat verzoeksters partner een bijzonder inkomen heeft uit onroerend goed. Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de brief van 23 december 2011 zich niet in het administratief dossier bevindt. Hoe dan ook blijkt uit de bijlage die verzoekster bij het verzoekschrift voegde, dat deze niet gericht werd aan het bevoegde bureau. De verwerende partij vervolgt dat het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden ingekeken op eenvoudige vraag. Om het dossier in te kijken en/of een kopie te verkrijgen, moet de advocaat deze vraag schriftelijk stellen aan de Dienst openbaarheid van bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan enkel per e-mail of per fax. De Dienst Vreemdelingenzaken zal het dossier vervolgens schriftelijk klaarmaken voor consultatie en de raadsman schriftelijk laten weten wanneer die kan langskomen. In de praktijk duurt dit één week.

De verwerende partij verwijst tevens naar een elektronische link waar de contactgegevens van het bureau openbaarheid van bestuur te vinden zijn en voegt dit document in bijlage bij de nota. Uit dit document blijkt duidelijk het faxnummer en het e-mailadres waarnaar verzoekster haar vraag tot inzage en kopij kon richten. Uit verzoeksters brief daarentegen blijkt dat deze aangetekend werd verzonden. Er kan de verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag worden verweten en een schending van de rechten van de verdediging is volgens haar niet aangetoond.

Inzake het tweede onderdeel van het middel stelt de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat op 10 november 2011 een eigendomsakte, een personenbelasting inkomsten 2009 en attesten mutualiteit werden overgemaakt. Uit het dossier blijkt tevens de vaststelling dat de eigendomsakte niet geregistreerd werd en dat verzoeksters partner zelfstandige is, doch een slecht jaar achter de rug heeft. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld dat uit de voorgelegde inkomsten niet blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon voldoet aan het minimum vereiste bedrag van het voormelde artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verwerende partij merkt op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden.

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster gevraagd heeft om het dossier in te zien. Uit de bijlagen bij haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster op 23 december 2011 een aangetekend schrijven heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken met dit verzoek.

Er dient in dit verband te worden verwezen naar de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, B.S. 30 juni 1994.

Artikel 4, lid 1 van bovenvermelde wet bepaalt: "*Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgende de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.*"

Artikel 8, § 2 van deze wet bepaalt vervolgens: *“Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Tezelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen. De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan. De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen. Tegen deze beslissing kan verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie.”*

Uit de wet van 11 april 1994 blijkt bijgevolg dat verzoekster haar grieven dient te richten tot de Commissie en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. Uit het bestaan van de geëigende procedure blijkt dat de verzoekster zich met deze grieven niet kan richten tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is voor betwistingen inzake de wet van 11 april 1994.

Bovendien wordt opgemerkt dat in de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2012 tot oproeping voor de zitting uitdrukkelijk wordt gesteld dat het administratief dossier is ingediend en kan geraadpleegd worden. Verzoekster en haar advocaat konden bijgevolg het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier eveneens ter griffie van de Raad inkijken. Er dient op gewezen te worden dat, hoewel de mogelijkheid om een repliekmemorandum in te dienen werd afgeschaft, er nog steeds mondeling repliek kan gegeven worden ter zitting inzake de nota en inzake eventuele informatie waarvan verzoekster pas kennis zou hebben genomen na raadpleging van het administratief dossier. Verzoekster toont met deze uiteenzetting geen schending aan van de rechten van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die door deze beschikking worden gewaarborgd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat haar partner duidelijk heeft aangegeven dat hij renteniert en huurgelden ontvangt van de diverse eigendommen waarvan hij eigenaar is. De bestreden beslissing zegt hier niets over volgens verzoekster. Zij meent dat in combinatie met het aanslagbiljet dat een KI vermeldt van 5000 euro, de gemachtigde had kunnen weten dat verzoeksters partner een bijzonder inkomen heeft uit onroerend goed.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een eigendomsakte van de woning van haar partner heeft voorgelegd en een aanslagbiljet van de personenbelasting voor het aanslagjaar 2010, inkomstenjaar 2009. Uit het begeleidend schrijven dat de stad Antwerpen richt tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 november 2011, wordt meegedeeld dat verzoeksters partner vier eigendommen heeft en renteniert van de huur, dat hij daarnaast ook zelfstandige is maar een slecht jaar achter de rug heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08.07.2011.

De Belgische onderdaan heeft immers niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, al. 2.

Uit de voorgelegde inkomsten blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan het minimum vereiste bedrag van het voormelde artikel 40ter, al. 2.”

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...);”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster enkel de eigendomsakte van de woning heeft voorgelegd waar zij en haar partner verblijven en een aanslagbiljet van de personenbelasting voor het aanslagjaar 2010, inkomstenjaar 2009. De stad Antwerpen heeft inderdaad meegedeeld dat haar partner vier eigendommen heeft en renteniert van de huur, maar hiervan werd geen enkel bewijs voorgelegd.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat “uit de voorgelegde inkomsten” blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan het minimum vereiste bedrag. Inzake eventuele huurinkomsten werd immers geen andere informatie voorgelegd dan deze vermeld in het aanslagbiljet. Een loutere mededeling zonder meer van de stad Antwerpen dat de referentiepersoon renteniert van de huur van vier eigendommen, kan niet worden beschouwd als “voorgelegde inkomsten”. Het maakt bijgevolg geen motiveringsgebrek uit dat niet werd gemotiveerd over inkomsten die niet werden voorgelegd.

Waar verzoekster aanvoert dat uit het aanslagbiljet blijkt dat er een kadastraal inkomen vermeld wordt van meer dan 5000 euro, dient te worden opgemerkt dat bij het netto-inkomen van de onroerende goederen een bedrag van 1141, 33 euro vermeld wordt en dat een kadastraal inkomen een aanwijzing kan zijn van het feit dat er huurinkomsten zijn maar dat dit geen enkele aanwijzing inhoudt van de

omvang van eventuele huurinkomsten. Alleszins doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekster geen enkele informatie heeft voorgelegd over eventuele huurinkomsten van haar partner, zodat hierover niet afzonderlijk moest of kon worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of niet zouden steunen op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET